

— Добре, дѣдо Хаджия, ние ще да та повикаме да поѣдешъ кебапецъ, казва момиченцето и обърща са пакъ камъ дѣда си Хаджия съ надѣжда на очите.

— Ха-ха-ха, ще да та повикаме! Сичките хора така казватъ, когато имъ трѣбать каисийки; а като ги зематъ, то и забравятъ дѣда си Хаджия. Послѣ това Хаджи Генчо рови изъ главата си и най-напоконъ си припомнюва, че веднашъ у Стаменови закладе единъ жълтъ мисиръ.

— А защо ма не повикахте, когато заклахте жълтиятъ мисиръ, когато бѣхте отхраниле съ орѣхи? а? Вие го бѣхте закладе въ онова време, когато ви докараха червеното вино... Помна азъ... Забравихте да ма повикате... Така ли е?

— Ние, дѣдо Хаджия, заклахме мисирътъ на колѣдно заговѣване; а на заговѣване никого не викатъ нагосте... Азъ ние и да би та повикале, то ти и самъ не би дошълъ...